

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 września 2013 r. G. S. zaparkowała swój pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) w okolicy dworca PKP przy ul. (...) w K.. Następnie pozamykała samochód i udała się na pociąg.

W pewien czas później, w okresie od dnia 19 do dnia 20 września 2013, A. C. i W. P. przechodząc w okolicy dworca PKP zauważyli ów pojazd. W. P. powziął zamiar wejścia do wnętrza pojazdu. O swoim pomyśle poinformował A. C., któremu zaproponował by ten go ubezpieczał. (...) przystał na propozycję, udał się w rejon wejścia na dworzec PKP, skąd z odległości około 200 m informował telefonicznie W. P. o bieżącej sytuacji wokół ww. pojazdu i ewentualnych zagrożeniach związanych z realizacją umówionego planu. W tym czasie W. P. przy pomocy śrubokręta dostał się do wnętrza samochodu osobowego marki V. (...) a następnie zdjął obudowę z kierownicy i po spięciu kabli uruchomił silnik ww. pojazdu. Po skończonej operacji W. P. samochodem udał się po oskarżonego, po czym wspólnie ruszyli w kierunku osiedla (...) w rejon ulicy (...), gdzie mieszka A. C.. Z przedmiotowego pojazdu mężczyźni działając dokonali kradzieży ubrań w postaci dwóch swetrów marki H&M, butów marki H&M oraz karmy dla psa marki (...) o łącznej wartości około 400 zł na szkodę G. S..

Ostatecznie przedmiotowy pojazd został zaparkowany w rejonie skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) w K. i tam też pozostawiony.

W międzyczasie, w dniu 20 września 2013 r. G. S. po powrocie z podróży wychodząc z dworca kolejowego zorientowała się, iż pojazd stanowiący jej własność został ukradziony. O fakcie niniejszym niezwłocznie powiadomiła Policję.

W nocy z 22/23 września 2013 r. samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) wartości 3500 zł z uszkodzoną stacyjką należący do G. S. został ujawniony przez patrol Policji w rejonie skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) w K..

W okresie od dnia 19 do dnia 20 września 2013 roku w K., woj. (...) A. C. i W. P. przechodząc za blokiem na ul. (...) zauważyli samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) koloru srebrnego, który posiadał niezabezpieczone drzwi. W. P.- podobnie jak w sytuacji dotyczącej pierwszego z pojazdów, postanowił dostać się do jego wnętrza, a następnie uruchomić silnik chcąc się nim przejechać. A. C. towarzyszył koledze. Wsiadł w raz z nim do samochodu. Po uprzednim ściągnięciu obudowy kierownicy P. podjął próbę uruchomienia pojazdu na zwarcie kabli, która jednak okazała się bezskuteczna z uwagi na blokadę kierownicy. Oskarżonemu udało się samochód poruszyć tylko na odcinku kilku metrów.

Wówczas oskarżony i W. P. dokonali penetracji wnętrza auta, zabierając z niego nóż myśliwski o wartości 60 zł i butelki wódki o wartości 20 zł działając na szkodę A. O. – właściciela przedmiotowego pojazdu, który po pewnym czasie ujawnił przestawiony o 3 m pojazd.

O fakcie niniejszym pokrzywdzony powiadomił funkcjonariuszy Policji. Pokrzywdzony ujawnił także, iż w pojeździe, prócz skradzionej wódki i noża nie było także legitymacji strażnika łowieckiego, a także kompletu kluczy

Oskarżony A. C. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji w dniu 29 maja 2014 roku.

(dowody – zeznania pokrzywdzonej G. S.

k. 3-4, 9,

zeznania pokrzywdzonego A. O. k. 10-12, 22-23,

zeznania i wyjaśnienia W. P. k. 15-16, 18, 32, 62, 56-57, 59, 64-65, 91-92, 94, 147-148,

zawiadomienie o przestępstwie k. 3-4, 10-12,

protokół oględzin pojazdu marki V. (...) k. 7-8,

dane bilingowe na nośniku CD wraz z analizą k.71-72, częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. C. – k. k. 28-29, 52-54, 91-92, 146-147.)

A. C. ma 27 lat, jest kawalerem i ojcem jednego dziecka w wieku 7 lat, na rzecz którego ma zasądzone alimenty w kwocie 350 zł miesięcznie. Oskarżony legitymuje się wykształceniem podstawowym. Po ukończeniu szkoły podstawowej w K. rozpoczął naukę w gimnazjum. W szkole stwarzał problemy wychowawcze.

Aktualnie nie pracuje, utrzymuje się z zasiłku Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo, karany uprzednio sądownie dwukrotnie za przestępstwa. Ostatni wyrok skazujący wobec oskarżonego zapadł w dniu 4 października 2011 roku – w sprawie II K 352/1 za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu orzekł wobec oskarżonego karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby. Kara ta została skierowana do wykonania. W sierpniu 2014 r., a A. C. odbył ją w systemie dozoru elektronicznego. i wykroczenia przeciwko mieniu.

Oskarżony nie nadużywa alkoholu, nie ma również kontaktu ze środkami odurzającymi. Ponadto wykazuje gotowość do podjęcia jakiegokolwiek pracy. A. C. pochodzi z pełnej rodziny zajmując wspólnie z rodzicami i siostrą mieszkanie socjalne.

Oskarżony zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 17 lipca 2008 roku, sygn. akt II K 371/07 odbywał karę pozbawienia wolności w okresie od 08.12.2010 r. do dnia 08.07.2011 r. za przestępstwo z art. 278 § 1 kk.

(dowód – dane o karalności oskarżonego A.

(...) k152,

dane osobowe, k. 93, odpis wyroku II K 371/07 wraz z danymi o odbyciu kary- k.19-20

kwestionariusz wywiadu środowiskowego k. 120.)

Oskarżony A. C. zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie konsekwentnie twierdził, iż nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, iż zna W. P., który z kolei jest chorobliwie zazdrosny o H. S.. Podał, iż pewnego razu gdy przebywał pod Miejskim Ośrodkiem Pomocy Społecznej podjechał do niego W. P. samochodem osobowym marki V. (...) koloru czerwonego, który chciał by autem tym oskarżony udał się do jego domu. Oskarżony wyjaśnił, iż w tym czasie miał problemy rodzinne i nocował u W. P., który z kolei ww. pojazd zaparkował niedaleko swojego miejsca zamieszkania za ul. (...). Dalej tłumaczył, iż nie posiada żadnych informacji na temat pojazdu, którym przyjechał po niego W. P. jak również o przedmiotach, które zginęły z ww. auta. W kwestii dotyczącej drugiego zarzutu wyjaśnił, iż w ogóle nic nie wie. Zaprzeczył ponadto jakoby jeździł z W. P. samochodami. Podczas przewodu sądowego oskarżony podtrzymał treść swoich wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym i dodał, iż o żadnych włamaniach, zabieraniu samochodów jak również odzieży nic nie wie oraz w dalszym ciągu powoływał się na zatargi z W. P. o dziewczynę H. S..

(dowód – wyjaśnienia oskarżonego A. C. k. 28-29, 52-54, 91-92, 146-147.)

Sąd zważył co następuje:

A. C. stanął przed tutejszym Sądem pod zarzutami popełnienia dwóch przestępstw. Z uwagi na treść rozstrzygnięcia zasadnym będzie przytoczenie treści zarzutów i ich kwalifikacji prawnej. Oskarżyciel publiczny zatem zarzucił oskarżonemu działania polegające na tym , że :

-w okresie od dnia 19 do dnia 20 września 2013 roku w K., woj. (...) z parkingu przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z inną osobą przy pomocy śrubokręta włamał się do samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) wartości 3500 zł, po czym dokonał jego zaboru w celu krótkotrwałego użycia, a następnie porzucił dany pojazd pozostawiając go w rejonie skrzyżowania ul. (...) z ul. (...), który to pojazd ujawniono w dniu 22 września 2013 roku pozostawiając w nim uszkodzoną stacyjkę oraz dokonując kradzieży z jego wnętrza ubrań w postaci dwóch swetrów marki H&M, butów marki H&M oraz karmy dla psa marki (...) o łącznej wartości strat 400 zł, działając na szkodę G. S., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 17 lipca 2008 r. sygn. akt II K 371/07 za przestępstwo podobne, którą odbył w okresie od dnia 08.12.2010 r. do dnia 08.07.2011 r., kwalifikując to zachowanie z art. 289 § 2 k.k. i art. 278 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

oraz

- w okresie od dnia 19 do dnia 20 września 2013 roku w K., woj. (...) na parkingu osiedlowym przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w nieustalony sposób włamał się do samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), gdzie następnie zdejmując osłonę kierownicy oraz rozłączając kostkę elektryczną od stacyjki usiłował dokonać kradzieży ww. pojazdu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na blokadę kierownicy, wobec czego z wnętrza ww. pojazdu dokonał kradzieży mienia w postaci legitymacji S. Łowieckiego, noża myśliwskiego, latarki, kompletu kluczy do domu działkowca oraz butelki wódki o łącznej wartości strat 110 zł, działając na szkodę A. O., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 17 lipca 2008 r. sygn. akt II K 371/07 za przestępstwo podobne, którą odbył w okresie od dnia 08.12.2010 r. do dnia 08.07.2011 r., wskazując na popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 276 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Na wstępie niniejszych rozważań wskazać wypada, iż Sąd ustalił stan faktyczny w sprawie w oparciu o zeznania pokrzywdzonych G. S. i A. O., biorąc także w tym zakresie pod uwagę dokumenty w postaci protokołów oględzin pojazdów sporządzone w postępowaniu przygotowawczym, jak również danych bilingowych na nośniku CD Kluczową jednak rolę w procesie budowania stanu faktycznego przedmiotowej sprawy odegrały zeznania świadka W. P., który w sposób szczegółowy przedstawił obraz wydarzeń z daty między 19 a 20 września 2013 roku z udziałem oskarżonego A. C.. Zauważyć trzeba ,iż W. P., występował w sprawie o sygnaturze II K 1088/13 w charakterze oskarżonego w odniesieniu do tych samych czynów , rozpatrywanych w niniejszym postępowaniu w odniesieniu do A. C.. P. opisywał przebieg zdarzeń zarówno składając wyjaśnienia we wskazanej wcześniej sprawie, jak również zeznając już w charakterze świadka w niniejszym postępowaniu. W relacjach tych dokładnie i precyzyjnie opisywał przebieg zdarzeń, wskazując zarówno na swoją aktywność, fakt, iż to on w istocie podejmował decyzję o rozpoczęciu czynności w odniesieniu do obu pojazdów, zaś A. C. w obu przypadkach mu towarzyszył, Jednocześnie odnotować trzeba, iż relacje te w znacznym zakresie pozostawały zgodne z procesowymi wypowiedziami pokrzywdzonych , jak i danymi uzyskanymi w oparciu o oględziny pojazdów, a także dane bilingowe połączeń między oboma mężczyznami w okresie dotyczącym zdarzenia odnoszącego się do samochodu należącego do G. S..

W tym kontekście Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego A. C., traktując je jako przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do uchylenia się od odpowiedzialności karnej. Oskarżony ten negował swój udział w obu zdarzeniach, jednocześnie nie zaprzeczając co do zasady ,iż wiedział o części zachowań znajomego. Zdaniem Sądu w świetle wcześniej wskazywanych dowodów brak było jakichkolwiek przesłanek, które mogłyby wskazywać na celowe pomówienie oskarżonego przez P.. Jako taki absolutnie nie mógł być traktowany fakt rzekomego zatargu obu

mężczyzn o H. S.. Zdaniem Sądu przebieg wypadków, jak również konstatacja o wspólnym działaniu obu sprawców w odniesieniu do zdarzeń objętych zarzutami Prokuratora we wskazanym wyżej kontekście nie budziły wątpliwości.

W odniesieniu zatem do pierwszego zarzutu Sąd przyjął, iż w okresie od dnia 19 do dnia 20 września 2013 roku w K., woj. (...) A. C. działając wspólnie i w porozumieniu z W. P. z parkingu przy ul. (...) przy pomocy śrubokręta włamał się do samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) wartości 3500 zł, po czym dokonał jego zaboru w celu krótkotrwałego użycia. Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie a także szczegółowo ujawnionych okoliczności zdarzenia nie budziło wątpliwości Sądu, iż zamiarem sprawców było czasowe użytkowanie ww. pojazdu. Zważyć ponadto wypada, iż w trakcie dokonywanego zaboru oskarżony pozostawał w ciągłej łączności telefonicznej z W. P. i stojąc na tzw. „czatach” obserwował czy nikt „podejrzany” nie nadchodzi. Taki stan rzeczy potwierdzał w swojej relacji świadek W. P., co z kolei znajdowało, jak wskazano wcześniej, swoje odzwierciedlenie w uzyskanych na potrzeby niniejszego postępowania danych bilingowych operatora sieci P.. Faktem jest, iż przedmiotowy pojazd z uszkodzoną stacyjką pozostawiony został ostatecznie w rejonie skrzyżowania ul. (...) z ul. (...), gdzie w dniu 22 września 2013 r. został ujawniony przez funkcjonariuszy Policji.

Sąd przyjął nadto, iż oskarżony wspólnie i w porozumieniu z W. P. dokonał ponadto kradzieży z wnętrza samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) ubrań w postaci dwóch swetrów marki H&M, butów marki H&M oraz karmy dla psa marki (...) o łącznej wartości około 400 zł.

W świetle powyższych ustaleń Sąd zmodyfikował pierwotną treść zarzutów oskarżonego w ten sposób, że w miejsce czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku uznał oskarżonego A. C. za winnego tego, że: w okresie od dnia 19 do dnia 20 września 2013 roku w K., woj. (...) z parkingu przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z W. P. przy pomocy śrubokręta włamał się do samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) wartości 3500 zł, po czym dokonał jego zaboru w celu krótkotrwałego użycia, a następnie porzucił dany pojazd pozostawiając go w rejonie skrzyżowania ul. (...) z ul. (...), który to pojazd ujawniono w dniu 22 września 2013 roku pozostawiając w nim uszkodzoną stacyjkę, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 17 lipca 2008 r. sygn. akt II K 371/07 za przestępstwo podobne, którą odbył w okresie od dnia 08.12.2010 r. do dnia 08.07.2011 r., tj. przestępstwa z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wskazać należy, iż oskarżony opisanego wyżej czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 17 lipca 2008 roku sygn. akt 371/07- co czyniło trafną kwalifikację prawną tego czynu, jako popełnionego w warunkach recydywy z art. 64§1 kk.

Zasadnym było uznanie, iż w trafnie opisana w treści zarzutu kradzież z wnętrza samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) ubrań w postaci dwóch swetrów marki H&M, butów marki H&M oraz karmy dla psa marki (...) o łącznej wartości około 400 zł, na szkodę G. S. wypełniła znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w.

Modyfikując pierwotną treść zarzutu w tym zakresie Sąd kierował się ustaleniami faktycznymi sprawy w zakresie wartości skradzionych przedmiotów wynoszącej około 400 zł. Wskazać wypada, iż kwotą decydującą o uznaniu konkretnego czynu za wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. jest 1/4 kwoty minimalnego wynagrodzenia czyli obecnie kwota nie przekraczająca 420 zł, odnoszącej się odpowiednio do wartości skradzionej lub przywłaszczonej rzeczy ruchomej (art. 119 § 1 k.w.). Biorąc więc pod uwagę, iż wartość przywłaszczonych przedmiotów została określona na kwotę 400 zł - czyn oskarżonego należało zakwalifikować odrębnie jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., a nie przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. Wobec powyższego zasadnym było zmodyfikowanie zarzutów oskarżonego w powyższym kształcie..

Poddając analizie drugi zarzut Sąd przyjął, iż oskarżony w okresie od dnia 19 do dnia 20 września 2013 r. w K., woj. (...) na parkingu osiedlowym przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z W. P. dostał się do wnętrza samochodu marki

V. (...) o nr rej. (...). Następnie poprzez ściągnięcie obudowy kierownicy i rozłączenie kostki elektrycznej od stacyjki – usiłował dokonać jego zaboru w celu krótkotrwałego użycia. Faktem jest, iż z uwagi na blokadę kierownicy sprawcy zamierzonego celu jednak nie osiągnęli. Taki stan rzeczy wraz z zamiarem jedynie krótkotrwałego użycia ww. pojazdu przez oskarżonego potwierdza w swojej relacji świadek W. P., którego zeznania w kontekście pozostałych dowodów zgromadzonych w przedmiotowej sprawie Sąd uznał za wiarygodne. W przekonaniu Sądu w istocie nie było żadnego dowodu, który wskazywał, czy też mógłby wskazywać na zamiar o innych charakterze przeświecający obu sprawcom. Żaden z przesłuchanych sprawców nie potwierdził takiego stanu rzeczy, absolutnie też nie sposób go domniemywać w oparciu i pozostałe dowody.

Ponadto na podstawie zeznań pokrzywdzonego A. O. oraz zeznań świadka W. P. Sąd ustalił, iż oskarżony w okresie od dnia 19 września do dnia 20 września 2013 roku w K., woj. (...), na parkingu osiedlowym przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z W. P. dokonał kradzieży z wnętrza samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) noża myśliwskiego o wartości 60 zł oraz butelki wódki o wartości 20 zł to jest rzeczy o łącznej wartości wynoszącej 80 zł na szkodę A. O.. Faktem jest, iż ostatecznie przedmiotowy nóż myśliwski został zabezpieczony u W. P. podczas przeszukania, natomiast fakt kradzieży butelki wódki przez oskarżonego został potwierdzony w zeznaniach świadka W. P.. Sąd uznał, iż świadek nie wyolbrzymiał zdarzenia a zeznał zgodnie z jego faktycznym przebiegiem. Kształt relacji przedstawionej przez W. P. w pełni koresponduje z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie. Jednocześnie w istocie ni było podstaw do przyjęcia, by w wyniku tego zdarzeniu doszło do zaboru jakiegokolwiek innego przedmiotu czy też dokumentu. Z samego faktu, iż pokrzywdzony wskazywał na taki stan rzeczy, biorąc pod uwagę także i to, iż pojazd przez dłuższy czas pozostawał niezabezpieczony niewątpliwie nie można wykluczyć możliwości utracenia owych przedmiotów w innych okolicznościach i czasie.

W świetle powyższych ustaleń, Sąd dokonał modyfikacji pierwotnej treści zarzutu oraz kwalifikacji prawnej czynów w ten sposób, że w miejsce czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku uznał oskarżonego A. C. za winnego tego, że:

1. w okresie od dnia 19 do dnia 20 września 2013 roku w K., woj. (...) na parkingu osiedlowym przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z W. P. poprzez otwarcie niezabezpieczonych drzwi dostał się do samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), a następnie – poprzez ściągnięcie obudowy kierownicy i rozłączenie kostki elektrycznej od stacyjki - usiłował dokonać jego zaboru w celu krótkotrwałego użycia, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na blokadę kierownicy, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 17 lipca 2008 r. sygn. akt II K 371/07 za przestępstwo podobne, którą odbył w okresie od dnia 08.12.2010 r. do dnia 08.07.2011 r.,

tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. We wskazanym wyżej zakresie, oczywistym pozostawała także zasadność kwalifikacji prawnej z art. 64 § 1 k.k.

2. w okresie od dnia 19 do dnia 20 września 2013 r. w K., woj. (...), na parkingu osiedlowym przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z W. P. dokonał kradzieży z wnętrza samochodu marki V. (...) o nr rej. OK. (...) noża myśliwskiego o wartości 60 zł i butelki wódki o wartości 20 zł, to jest rzeczy o łącznej wartości 80 zł, działając na szkodę A. O., tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w.

Dokonując zmiany kwalifikacji prawnej czynu dotyczącego zaboru pojazdu marki V. (...) Sąd miał na uwadze akcentowany już wcześniej zamiar oskarżonego. Zważyć wypada, iż stroną podmiotową w przypadku przestępstwa stypizowanego w art. 279 § 1 k.k. stanowi zamiar bezpośredni. Jest to zatem przestępstwo kierunkowe, ponieważ sprawca działa w celu przywłaszczenia. Sąd stanął na stanowisku, iż na gruncie analizowanego przypadku zamiarem oskarżonego nie było usiłowanie dokonania kradzieży w celu przywłaszczenia, a jedynie – co oczywiste - usiłowanie dokonania zaboru pojazdu marki V. (...) w celu jego krótkotrwałego użycia. Wobec powyższego ostatecznie nie mogła ostać się pierwotna treść zarzutu, z uwagi na kształt poczynionych w tym zakresie ustaleń faktycznych.

Odnosząc się do czynu polegającego na kradzieży z wnętrza pojazdu marki V. (...) przedmiotów na szkodę A. O. Sąd zmieniając pierwotną treść zarzutów ograniczył się jedynie do wskazania noża myśliwskiego wartości 60 zł oraz butelki wódki wartości 20 zł – zgodnie z poczynionymi ustaleniami faktycznymi w sprawie i w oparciu o zgromadzone w tym zakresie materiały dowodowe.

W analizowanym przypadku Sąd wziął pod uwagę wartość skradzionych przedmiotów wynoszącą 80 zł. Wskazać wypada, iż kwotą decydującą o uznaniu konkretnego czynu za wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. jest 1/4 kwoty minimalnego wynagrodzenia czyli obecnie kwota nie przekraczająca 420 zł, odnoszącej się odpowiednio do wartości skradzionej lub przywłaszczonej rzeczy ruchomej (art. 119 § 1 k.w.). Biorąc więc pod uwagę, iż wartość przywłaszczonych przedmiotów została określona na kwotę 80 zł - czyn oskarżonego należało zakwalifikować odrębnie jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.. Wobec powyższego, zasadnym było zmodyfikowanie kwalifikacji prawnej czynu i opisu zarzutów oskarżonego w oparciu o ustalony powyżej stan faktyczny niniejszej sprawy.

W niniejszej sprawie Sąd przypisał winę oskarżonemu A. C. – odnośnie wszystkich zarzucanych mu czynów po ich zmodyfikowaniu jako, że miał on pełną możliwość zachować się zgodnie z przepisami prawa.

W świetle ustalonego powyżej stanu faktycznego Sąd przyjął, iż czynów opisanych w podpunktach 1 i 3 części dyspozytywnej wyroku oskarżony dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu A. C. karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd zakwalifikował powyższe czyny oskarżonego A. C. opisane w podpunktach 1 i 3 części dyspozytywnej wyroku jako ciąg przestępstw jako, że zostały popełnione w krótkich odstępach czasu to jest czyny opisane w podpunkcie 1 i 3 części dyspozytywnej wyroku w okresie od dnia 19 do 20 września 2013 roku, a także co do każdego z nich pojawił się odrębny zamiar oskarżonego, zostały one popełnione w tożsamy sposób oraz wyczerpują one znamiona ustawowe tego samego przepisu ustawy. W myśl, bowiem, treści przepisu art. 91 § 1 k.k. jeżeli sprawca popełnia w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok choćby nieprawomocny co do któregośkolwiek z nich, Sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje, w wysokości do górnej granicy zagrożenia zwiększonej o połowę.

W przedmiotowej sprawie zachodzą przesłanki, przewidziane przepisami art. 69 § 1 i § 2 k.k., dla warunkowego zawieszenia wykonania kary. Konieczna jest do tego pozytywna prognoza kryminologiczna, to jest przekonanie o tym, że mimo zawieszenia wykonania kary cele kary wobec sprawcy zostaną osiągnięte a w szczególności kara tak wymierzona zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Zawieszając wykonanie kary Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa. W stosunku do oskarżonego A. C. istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna. Sąd uznał, iż od uprzedniego ukarania oskarżonego upłynęło sporo czasu, a orzeczenie wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności nie jest konieczne. Zaznaczyć przy tym warto, iż bezsprzecznie rola (...) w rozważanych i ocenianych zdarzeniach nie była dominująca, nie był on pomysłodawcą obu zachowań, pełnił w nich niejako rolę „drugoplanową”. Sąd stanął na stanowisku, iż warunkowe zawieszenie wykonania kary jest wystarczające dla osiągnięcia wobec A. C. celów kary, zwłaszcza celu wychowawczego. Za warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonego przemawia także wzgląd na społeczne oddziaływanie kary, możliwe nie tylko w drodze stosowania bezwarunkowej kary pozbawienia wolności. Sąd zwrócił także w tym zakresie uwagę na trudną sytuację bytową oskarżonego i jego rodziny, także jego wolę i aktywność w zakresie poszukiwania pracy-wynikające z ustaleń kuratora.

Wobec powyższych ustaleń wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności Sąd, na podstawie przepisu art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 punkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby wynoszącej 4 (cztery) lata.

Dodatkowo Sąd na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego.

Na gruncie niniejszej sprawy Sąd miał również na uwadze art. 10 § 1 k.w. stanowiący, iż jeżeli czyn będący wykroczeniem wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa, orzeka się za przestępstwo i za wykroczenie, z tym że jeżeli orzeczono za przestępstwo i za wykroczenie karę lub środek karny tego samego rodzaju, wykonuje się surowszą karę lub środek karny. W razie uprzedniego wykonania łagodniejszej kary lub środka karnego zalicza się je na poczet surowszych.

W odniesieniu do czynów ujętych w podpunktach 2 i 4 Sąd przyjął, iż oskarżony dopuścił się ich w warunkach opisanych w art. 9 § 2 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył oskarżonemu A. C. karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (godzin). Zgodnie bowiem z treścią art. 9 § 2 „jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów”.

W ocenie Sądu kary wymierzone oskarżonemu takiego rodzaju i w takim wymiarze spełnią w pełni funkcję wychowawczą oraz prewencji indywidualnej, a także są właściwe z punktu widzenia prewencji generalnej to jest będą wpływały pozytywnie na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, znajdując zrozumienie, iż za zachowania niezgodne z prawem trzeba ponieść odpowiednią karę.

Przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd kierował się dyrektywami przewidzianymi w przepisach art. 53 k.k. i art. 54 § 1 k.k., które stanowią, iż dolegliwość kary nie może przekraczać stopnia winy, a kara musi uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu. Kara winna również spełniać cele prewencji indywidualnej i generalnej.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu A. C. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności – w razie zarządzenia jej wykonania – okres jego zatrzymania w dniu 29 maja 2014 roku.

Orzekając o kosztach Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego A. C. od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

W konsekwencji powyższych ustaleń orzeczono jak w sentencji wyroku.